

"...מרחק של 150 מטר נשמעו קולות...לקחתי לידי"

דלק. מלאתי כל כלי שהיה בו כדי להכיל נור זל זה נוסף לחבית השלמה שהצטידתי בה עוד באדיס-אבבה. ידעתי יפה שעיר זו היא התחנה האחרונה לפני שהנך נכנס לאזורים הפראיים של ארסוי ובלה ומשאיר את הצבילי-זציה אחר-ך.

למחרת בבקר, בשעה מוקדמת ביותר יצאנו מששמנה. מדי הנך נכנס לנוף שונה תכלית שנוי: יערות-עד עצומים מתגלים לפניך ו-השביל מפלס בקושי את דרכו בין הענפים הסבוכים. כאן אפשר לראות גזע-עצים ש-ידי אדם אינן יכולות להקיף אותו בלפיתה ומהגובה הרב משתרכים ענפים ושרכים ה-יורדים, שזורים וקשורים כלפי מטה.

פה ראיתי על הענפים הרמים את הקופים בצבע הלבן-שחור הנדירים (למה לא לקחתי את רובה הציד אתי? חבל על כדורי הרובה הצבאי).

כאן רואים גם את סוכותיהם המפוזרות של בני שבטי הגלה. הילידים מסתובבים עם הנר-תות עשירות עץ, והחדר שלהן עשוי מברזל מושחו באופן גס.

הגשם תפס אותנו שעה אחר צאתנו והת-קדמותנו הואטה. האדמה הפכה לבוצ טוב-עני. המים מילאו כל בור ושלולית והנטיעה היתה עיוורת מבלי שתדע מה מצוי מתחת ל-מים. הגשם הברח כנראה את החיות למא-רותיהן וחוף מכמה צבאים קלי רגלים ולבני זנב לא ראינו חיות בתוך הסבכים.

הברדלסים והנמרים מסוכנים מאוד כאן באם תפגוש אותם. לאחר מסע של 35 קיל-מטר בתוך הג'ונגל הגענו לכפר הנקרא בופלה.

בחצות

השעון הראה על חצות. טדסה היה מ-כורבל בשמיכתו. הערתי אותו. הוא קפץ ממקומו כנשך נחש אבל מיד התמצא. הסי-ברתי לו שהגיע זמנו לשמור.

הרוח נשפה ושרקה אימות והגיף הזדעזע מפעם לפעם. העינים היוקדות בחשכה לא נראו עוד.

הייתי ער ולא נסיתי לישון. ליתר בטחון קבעתי שטדסה שומר ומוכן להזהיר. מאחורי המכונית אי אפשר היה לשמוע או לקבוע אם משהו מתקרב, אולם הנחתי שחיה איוו שהיא לא תוכל להתפרץ לפניי הגיף מבלי שגרי-גיש בה עד שיהיה בידני סיפק לכוח את ה-נשק.

דרך האימים

עברנו את הכפר בופלה בגשם שוטף. לפנינו עוד 130 קילומטר עד הכפר אדנה, ששם מתחילה דרך האימים, כפי שהיא מכר-נה כפי נהגים שפעם זכו לעבור שמה.

קטע הדרך הוא חוצה אפיקים לאין ספור של הנהר הגדול האבי. הגשרים הם טבעיים כ-מובן, כמו בשאר חלקי חשב. אפיקים יש ל-חצות עם הגיף בגובה מטר בתוך המים. ה-מנוע מפסיק לפעול, ויש ליבש את הדיסטרי-בוטר. כאן מתחילים להיראות אנשי הגלה ה-יושבים בצפיפות באזור זה, הקרוי עדין ארו-סי. הם מהלכים חצי ערומים עם ערדי צאנ-ובקר, והמכונית משמשת להם כסנסציה.

מיסיונרים בבית-פה

אחרי טלולים מרובים, אנו מגיעים לאד-בה, מקום שמתחילה דרך האימים. השעה היא שלוש אחר-צהריים ויש תקוה שאת מ-את הקילומטרים נעבור אולי עד רדת הלילה. לפתע הופיע אי משם שטר יחף ודרש את תעודותי, את רשיון הנשק שלי וכי. הניר-רות היו בסדר. אבל הוא לא הניח לי לנסוע. "מה העניין", שאלתי.

"שום דבר", היתה תשובתו, "בוא אתי ל-קצין".

"אבל הרי הנירות בסדר", טענתי. כאן התערב טדסה ואמר לי שאתחב לשוטר "משהו בשביל לשתות".

זונו בארבע אחרי הצהריים. הגשם החל ל-רדת ביתר שאת. לאחר כרבע שעה אני עבר-תי נחל מים העולה על גדותיו. לפתע הזדקר לעיני בית-פה נוצץ משמאל הדרך. מסביב ל-בית חצר מטופחת, גדר סימטרית חיצונית. עצרתי להסתכל במחזה יוצא-דופן זה. אותו רגע יצאו זוג אנשים לבנים מהבית והתקדמו לעברי. עובתי את המכונית ולחצתי את ידיהם של גבר סימפטי כבן 40 ואשה צנומה כבת 35. כן, הם מסיגורים מאמריקה, אדיבים ו-נחמדים בסביבה קודרת זו.

השפה האנגלית והאנשים הלבנים העבירו בי רגשות נעימים. שאלתי אותם על ה-דרך שלפנינו והגבר מסר לי רק אינפורמציה ששמע, מאחר שהוא עצמו עבר עם הגיף שלו רק 10 קילומטרים קדימה.

"אבל יש שם בדרך אבנים גדולות ובורות רבים", אמר המסיגור.

"כלומר, הדרך לא נוחה ביותר?" "היא לא טובה, לא, לא."

תשובתו הכניסה בי ספיקות באם להמשיך הלאה.

"אבל זוהי דרך עבירה?" שאלתי.

"עד כמה שידוע לי," ענה האמריקאי, "עב-רו בה לא מזמן כמה אמריקאים מסעף 4."

זה הרגיע אותי קמעא.

הזוג הזמין אותי להשאר ללון. סירבתי ב-

התירדות. חיים פלן (ימין), ידד ושתי נערות חבשיות שפגשו באחד ממסעותיהם.

אדיבות, הסברתי שעלי להימצא מחר בשעות הבוקר בגובא, ונפרדתי מהם בלבביות.

לראשונה לא נראה שביי האימים כה איום. הדרך היא אדמה קשה ותחושה והגשם החל רק זה עתה להפוך אותה לבוצ. אולם במהרה עברנו קטע זה והגענו אל התחלת הפיתולים.

העליה היא חדה וכן גם הסיבובים. בכמה מקומות חצובה הדרך במר (כנראה שידי אדם בכל זאת עשו כאן משהו) ורחבה אינו עולה על שלושה מטר, אולם לרוב עברנו בשביל שרחבו שני מטרים כשמצדו האחד תהום פעור רה למטה. המכונית התקדמה לא יותר מ-5 קילומטרים לשעה, וזה הביאני למחשבה ש-כל החישובים הקודמים נהרסו כבנין קלפים. במהירות זו לא נוכל להגיע באותו יום גם עד מחצית הדרך של 100 קילומטר. אבנים ענקיות שרועות אחת על השניה, ויש לדרת כל כמה מטרים מהמכונית ולגולל את האבן הצדה, ובינתיים החלו עוררי קופים לירות בנו אבנים.

שלוש שעות טיפסנו על דרך צרה זו כשמצד אחד מאימת עלינו כל הזמן תהום מסחררת ו-אבנים כבדות מסכנות את המכונית מלמטה.

לפי המפה יכולתי להניח שאנו נמצאים עדי-ין במרחק רב ממחוז תפצנו, הלילה היה קרוב.

לפתע נעצרה המכונית. ניסיתי להפעילה. היא אמנם המשיכה, אולם במהרה נעצרה שוב. השעה היתה עשרים דקות אחרי שבע הקור החל להשתרר, ראיתי את חוסר התו-עלת בתיקון בשעה זו. נמצאנו, לפי המפה, על פיסגה שגובהה 13421 רגל.

יריות אל תוך הקלידה

תעוררתי. כנראה שנרדמתי באמת אחרי 12. מה הסיבה? מדוע התעור-רתי? קפצתי על המושב ומיד היתה השינה

ממני והלאה. תודעתי הבריקה למוחי: משהו אירע או עומד לקרות.

טדסה ישב לימיני כשעיניו ניבטות מבעד לזכוכית המגן. למרות החושך, הבריקו עי-ניו על רקע עורו השחור. היתה דממה מק-פיאת דם.

כן, הרוח הפסיקה לנשוב וזה כנראה העיר אותי. שאלתי את טדסה: "מה יש?" והוא ענה במלה אחת: "כלום." גם מזוגה התרו-ר מה מבין התבילית וחבית הבננין. גם הוא חשד במשהו. ניגבתי את ההבל שהצטבר על הזכוכית מולי ונעצתי את עיני בחשכה. ה-עפתי מבט בשעון. השעה היתה אחת אחר חצות. לא, שום עינים נוצצות לא ניראו ב-חשכה העבה מולנו. אולם עכשו קלטה האו-רן רחש חשוו.

היינו שלשה בתוך הגיף ונוסף לקול נשר מותנו נשמעה גם נשיפה רביעית, שאוזני קל-טה את קיומה בקרבנו המיידית. היתה זו נשיפה רמה וצוררת.

אותתי לשני האחרים באצבעי להפסיק לנ-שום.

כן, יצור איזושהו נמצא ליד המכונית או למטה, בצד שמאל.

ידעתי בבטחה שאריות ונמרים לא נמצאים בסביבה זו, אך אם היצור הנמצא בקרבתנו הוא צבוע או ברדלס, הרי אין להתעלם מזה. באם היצור הזה הוא רעב, וזה מובן, מהיותו אורב ומחכה לטרפו, הרי לא בנקל יוותר על מישהו מאתנו.

הוצאתי את אקדוחי מנרתיקו. טדסה כבר ישב במצב הכן עם הרובה, ומוזגה תפס גם הוא את רובהו האיטלקי.

אסור לפתוח את דלת הברונט במצב זה כי שאינך יודע איפה נמצאת החיה. הגיף כולו סגור ומכוסה ואין לך חור מסויים שדרכו ת-כל לכוון. יש רק לירות על מנת להבהיל ו-להרחיק את החיה.

היה רק מקום יחיד שכדאי היה לירות דר-כו: המקום בו נקשר בד הגג לארגז הפח, לי-כל האורך, שכן מקום זה אינו סגור הרמטית ואפשר אף להפשיט יד כלפי מטה, לבין הבד ודפנות הארגז. העברתי את ידי עם האקדוח למקום הקרוב אלי ובידי השניה סימנתי ל-טדסה ומוזגה לעשות כמובן בצד הימני.

הד הפיצוצים של שלושת כלי הנשק היה עצום בדממה זו. ידענו שלא הרגנו את החיה, שכן שמענו מיד יללות חדות ומרוצה מכוח אחורי של המכונית. לפי קול היללה יש ל-הניח שהיה זה צבוע.

הדממה הטרפה שוב. משמאלנו, מכוח ה-הרים, נשמעה המולה המומה, ובליל קולות רחוקים. הקול הלך והתקרב. לפתע הזדעזע הגיף וזעזע קצר וכסוי הבד מעלינו התמתח עד לידי קריעה, היתה זו שוב הרוח, ושוב השריקות והיללות הבלתי פוסקות.

רפיתי את אברי גופי מהמתחות ונסיתי למ-תוח את גופי העיף. הקור חדר לעצמות והשמיכות שלנו לא הס-פיקו לחמם אותנו.

לטדסה היה שעון, ואמרתי לו להעיר את מוזגה בשעה שתיים, כסיתי את ראשי עם ה-שמיכה ואט אט נעצמו שוב העינים. שוב הת-עוררתי. בפה היה לי טעם מר ויבש. לאחר שנלחמתי עם הידים והגוף הרועדים מקור, הצלחתי לראות כהרף עין שמחוגי השעון הר-רו על השעה שתיים אחר-חצות.

מה העיר אותי שוב?

געגועים בשתיים אחר-חצות

תחלתי בסיפורי אודות אותו ערב כאשר התעוררתי בשתיים אחר חצות. ל-מעשה מתחיל ספורי כאן. שאלתי את טדסה ומוזגה מה קרה האם הותקפנו שוב על ידי חיות, או שיצור אחר, הוא המסוכן יותר מ-האריה נמצא כאן בקרבתנו.

לא, שום יצור לא נמצא מסביבנו. השמים היו כבר בהירים בשעה זו והיה אפשר ל-הבחין את הסוכב אותנו. הרוח נשבה עדיין

הרפתקות. חשב ואריתריאה הפכו לגבי חלק מסויים כאן מתממשים כמעט במילואם כל המערבונים שראו הילידים הכושים. העברת עוד בקר בשטחים נרחבי-מצטיינת חשב, היא חלק מן ההווי המסעיר היומיומי ש-לבין הילידים, המתחילים אף הם לגלות סימני אנטישמ-הניתנים להשפעת בני הצפון המוסלמים. הדריכות והכ-

כברו וחשדהו. בדרכם הארוכה והמעירה, לא מזנ-בילידים ידידותיים, משמאל, צעירה חבשית טיפוסית מחלות ועין-הרע, הניתנות להן על פי רוב עי-

מקד החיות. אריה גא וזועס זה, החוסם

זברות. מדי פעם היה פלן נתקל בעדרי זברות,